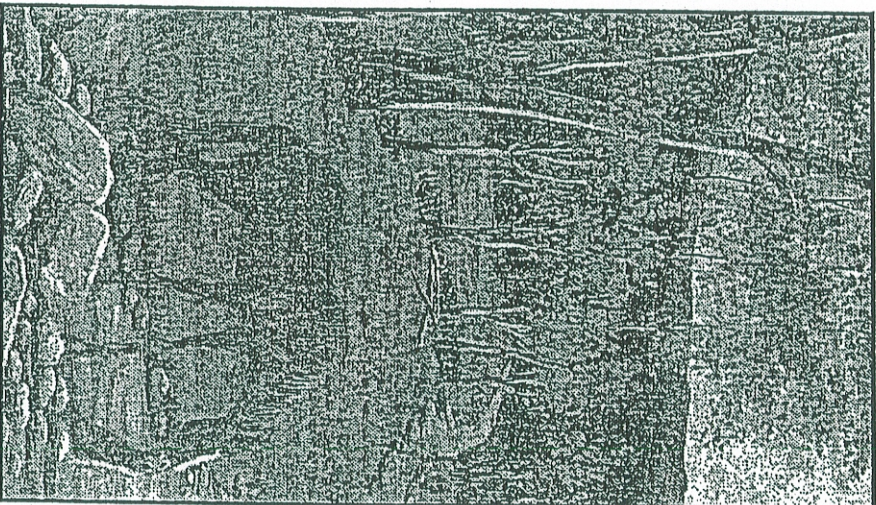

Καθώς ληγοστεύει το καλοκαίρι

Όσοι έχουν την τύχη ν' ανηφορίσουν στη λίμνη Κερκίτη και πιο πέρα στο Πετρίτσι, αντικρίζουν ένα μελαγχολικό θέαμα: μια - μια οι φάλιες των τελαργιών ερημώνουν.

Το καλοκαίρι είναι για τους περισσότερους, όπως ζουν στα αστικά κέντρα, περίοδος ραστώνης. Για άλλους όμως, για τους ξεχασμένους Έλληνες της υπαίθρου, για τους ασχολούμενους με τον τουρισμό, είναι περίοδος έντονης εργασίας. Ραστώνη για τους μεν, υπεργασία για τους δε. Οι δύο πάντοτε διαφορετικές όψεις της ζωής. Οι περισσότεροι όμως το καλοκαίρι προοραθούμε να ξαναβρούμε το χαμένο εαυτό μας, που η τύχη και η τριβή της καθημερινότητας αλλοιώνουν τον υπλόλογο χρόνο. Λίγο οι μεγάλες μέρες, λίγο οι ζεστές νύχτες, λίγο η αφθονία των καρπών της γης μας μεταμορφώνουν, συνηθώς, όμως για λίγο.

Καθώς το φεγγάρι βασιλεύει προς το ξημέρωμα, πολύλοι διερωτώνται: τι αξίζει τελικά στη ζωή; Τι απομένει από το φτηνό και άκρατο καταναλωτισμό; Τι είναι πιο σημαντικό διακόσσια ευρώ από ένα ηλιοβασθαίωμα στη Σιβηρία; Τι είναι πιο σημαντικό μια καρέκλα εξουσίας από τη γνώση; Τι είναι πιο σημαντικό μιας απύθεμης ασημένιας αλυσίδας περισσότερο από την αγάπη λίγων; Τι απομένει τελικά σ' όσους επιδιώκουν και φυλάσσουν μίτσια και ψευδή; Το καλοκαίρι δίνει περισσό-

Έργο του Χαράλαμπου Λάσκου.

τερες ευκαιρίες για περιουλογή. Πόσοι όμως θέτουν στους εαυτούς τους το αμετακτο ερώτημα "του τίμμε"; Θα εξακολουθήσουν να μας απασχολούν τα μικρά ή θα καταπιεστούμε και με κάτι πιο σημαντικό; Και τι είναι σημαντικό για τον καθένα; Θα συνεχίσουμε την πορεία του παρελθόντος ή θ' αλλάξουμε ρότα; Κατέχουμε την τυξίδα της ζωής ή την έχουμε απολέσει;

Βέβαια, τέτοια ερωτήματα για τους πολλούς που ζουν την ανασφάλεια του μικρού μεροκάματου, της ανεργίας, της φτώχειας φαντάζουν άδικαιοδότητες πολυτέλειες. Το ταγκομοιοποιημένο περιβάλλον που στοχεύει στο μικρότερο κόστος, στην αύξηση της παραγωγικότητας, στη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας, όπου τίποτε δεν είναι εξασφαλισμένο για αύριο, δίνει λίγα περιθώρια για τέτοιους προβληματισμούς. Μπορούμε, όμως, ν' αντιταθούμε στην παγίδα του περισσότερο τλδύτου και των ανέσεων, της επιφανειακότητας, του φανταχτερού και συχνά κατά βάθος φτηνού. Οι τελαργοί και τα χελιδόνια που φεύγουν, οι μέρες που μικραίνουν, το καλοκαίρι που ληγοστεύει παύουν κάτι από την ψυχή μας. Και ίσως, έτσι, να είμαστε πιο ευτυχήμενοι στη μακαρισότητα της άνοιξας, συμβασιμένοι με τη πεζή καθημερινότητα και αγνοώντας την κλειψύδρα του χρόνου που μας έλαβε.

Β. ΠΡΟΦΥΛΙΑΝΗΣ

αν. καθηγητής ΔΠΘ.